

ий. — Все одио загигати. Душогубе ти, звірюко, погигелї на тебе нема... Ну, підожди ж, не довго тобі паиувати. Спечуть тобі горлянку, підожди!

Бірюк схопив його за плече. Я метиув ся на поміч — селянина.

— Не займайте, пане! — гукиув на мене побережинк.

Звичайио, я не злякав ся б його погрози і вже було простяг руку; аж, на днво менї, він одиим рухом здер з ліктів селянина шнур, схопив його за цотилню, насунув йому на очн капелюха, відчинив двері й випхнув його геть.

— Геть до біса з своєю шкапою! — заревів він у слід селяниновн: — та гляди менї у друге...

— Ну, Бірюку, — нарешті промовив я: — здивував ти мене: гарна ти люднна, як бачу я.

— Ет, що там, пане, — зупинив він мене з досадою: — не розказуйте тільки нікому, будь ласка. Та краще, мабуть, я вас проведу, додав він: — бо бачу я — не пересидіти вам дощика.

На дворі заторохкотіли колеса селяиського вюза.

— Бач, поплентав ся! — пробубонїв він: — та я його...

Через пів години він попрощав ся зо мною на краю ліса.

